

Pinky Manó Birodalma

2. évf. 2. szám
2021. április-május

ISSN 2734 - 7133
ISSN-L 2734 - 7133

Online ismeretterjesztő folyóirat
3-10 éves gyerekek számára

Új rajzverseny!
Határidő: 2021 június 10.

Mesék, versek, foglalkoztatók,
rajzverseny és érdekességek...

Gyűjtsd a
betűkártyákat!

Violet V. Vandor (Vándor Várhegyi Ibolya)

Gyermekkönyvíró és illusztrátor

Gyermekkorától kezdve vonzotta a művészet és az irodalom világa. 1991 óta íróként, illusztrátorként és szerkesztőként dolgozik, és néhány könyve bestseller könyv lett. Több mint 50 könyve jelent meg Romániában, egy pár Magyarországon, valamint könyveket illusztrált amerikai, kanadai és angliai szerzőknek.

2016 és 2018 között nemzetközi versenyeken vett részt Japánban, ahol 7 díjat nyert könyvillusztrációkért, grafikaért, portré- és fantasy regényért. A "Körózsák" című meséjét 2018 óta sikeresen játsszák a Dévai Művészeti Színház színészei.

2020. októberétől magyar és román nyelven adja ki a Pinky Manó Birodalma című ingyenes online folyóiratot, hátrányos helyzetű gyermekek számára. Könyvei nem kaphatók könyvesboltokban, de angol nyelvű kötetei elektronikusan megvásárolhatók az Amazon.com-on. Az eddig csak angol nyelven megjelent könyvei hamarosan magyarul is elérhetőek lesznek. Előrendelésért küldjön üzenetet a magazin e-mail-címére: pinkymano2020@yahoo.com

Április

Szürke felhők sorakoznak,
Eltakarják a napot.
Esőcseppek kopogtatják
A háztetőt, s ablakot.

Pár perc múlva újra kisüt
A nap meleg sugara,
S szárítgatja lábacskaít
A mezőnek bogara.

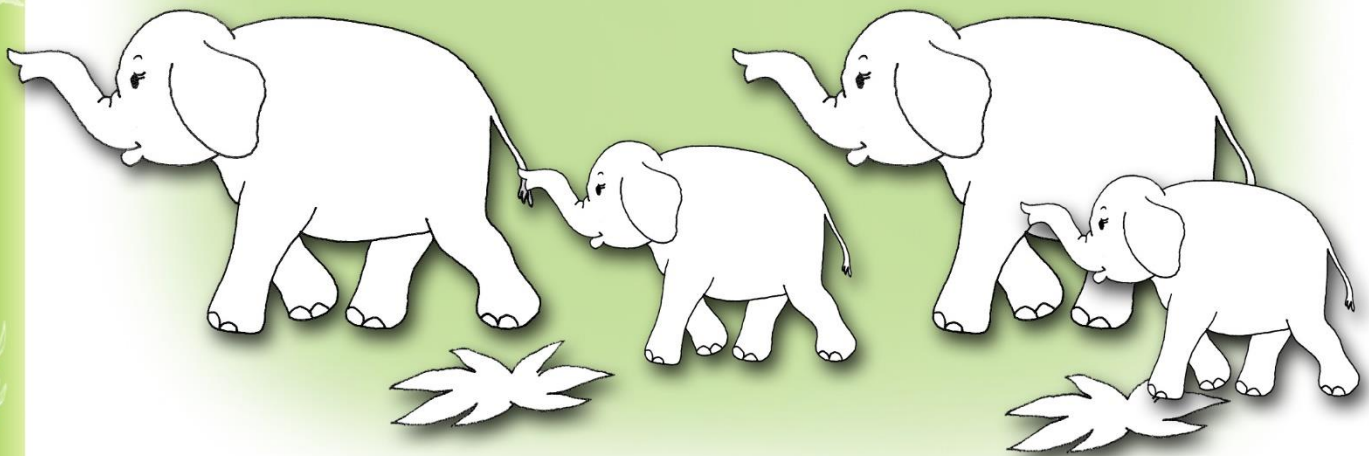
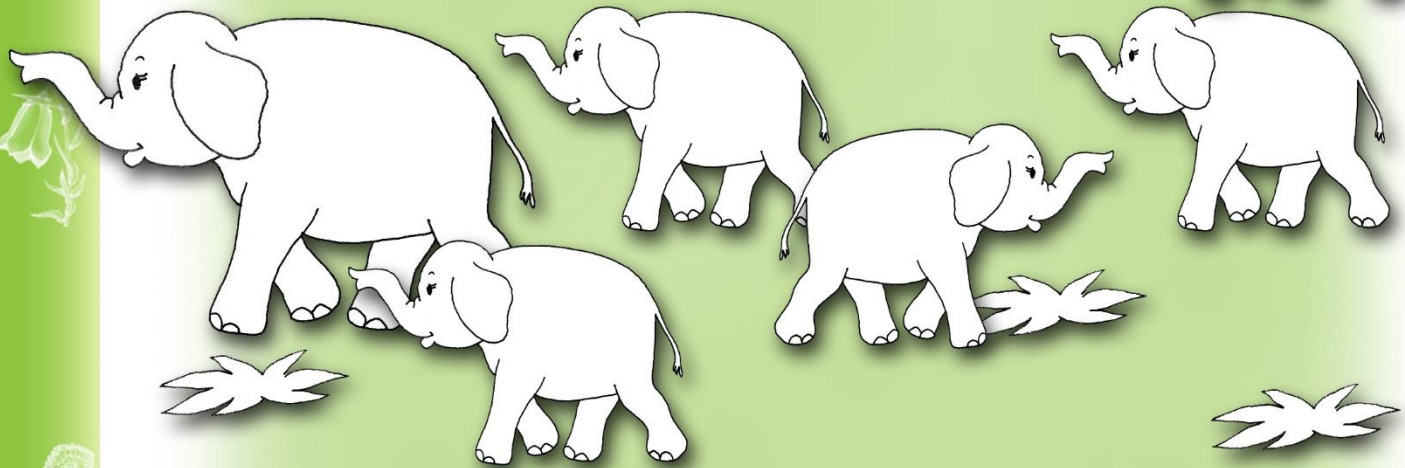
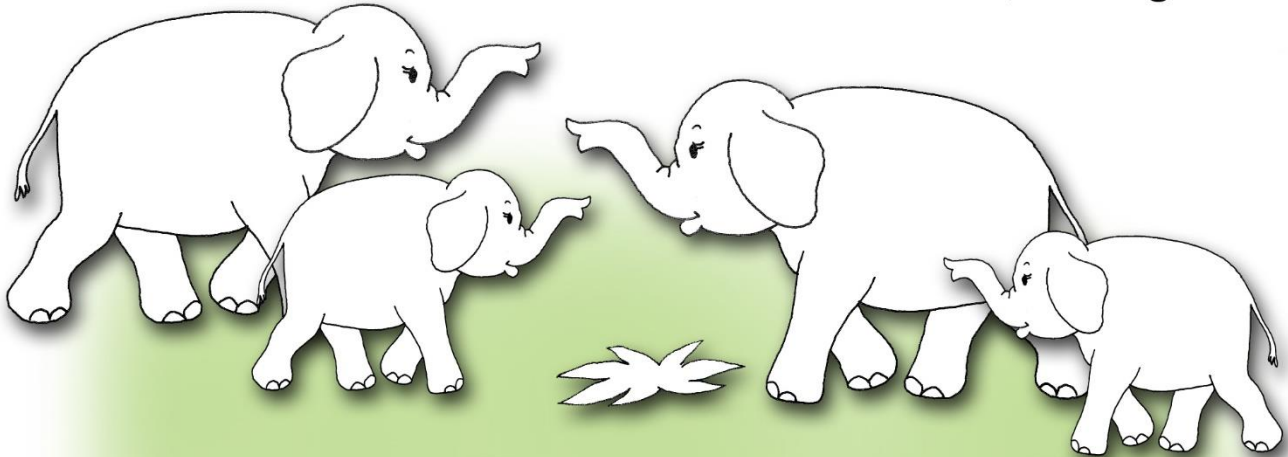
Áprilisi szellő suhan
Hegyen, völgyön, dombon át,
S felébreszti a bokorban
Szunyókáló madárkát.

Ee

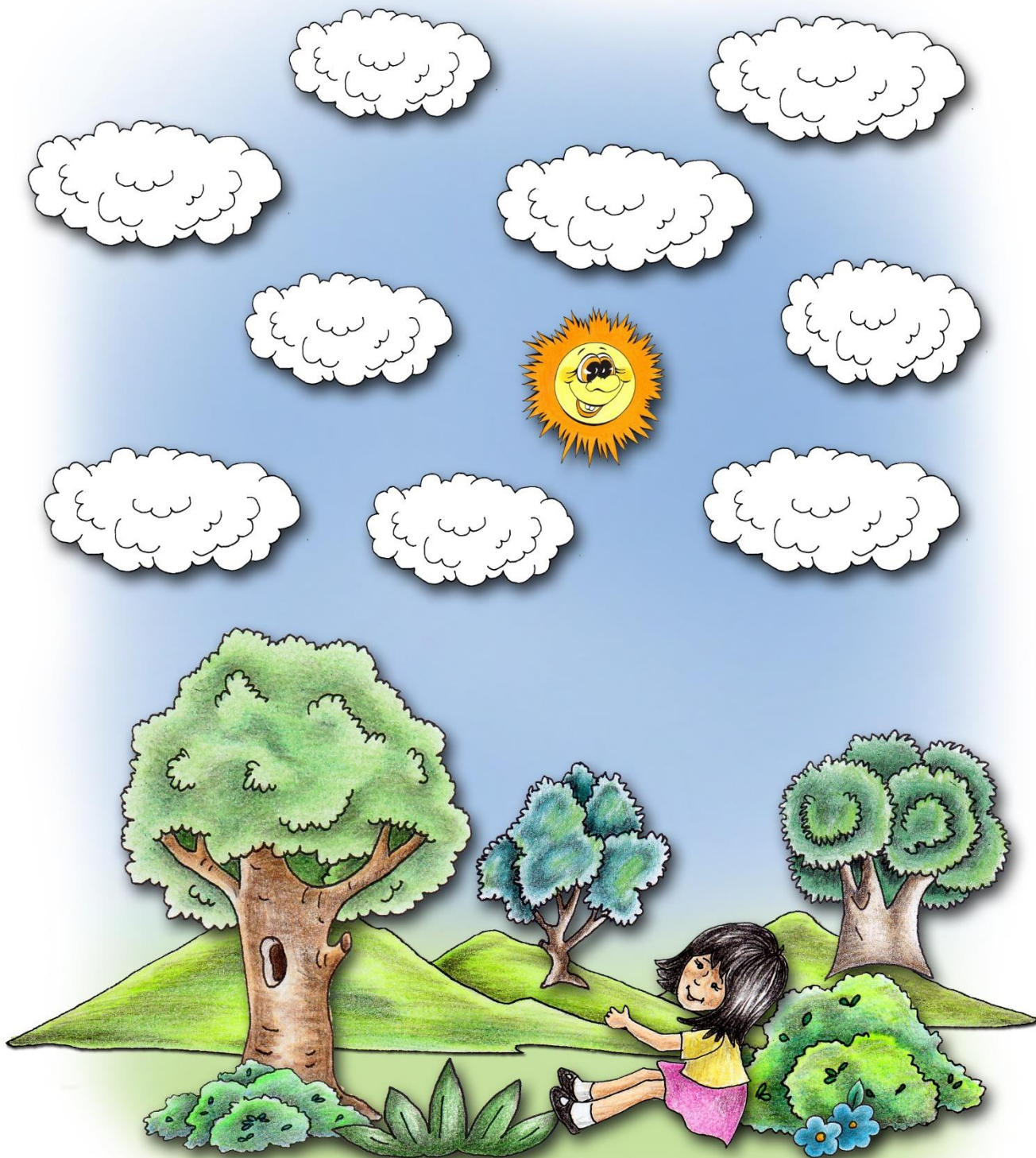
Esik eső, fúj a szél,
Evelinhez így beszél:
Vetek én sok karikát,
Borzolom a víz fodrát.
Hogyha kijössz, megázol,
Nem bánom, ha megfázol!

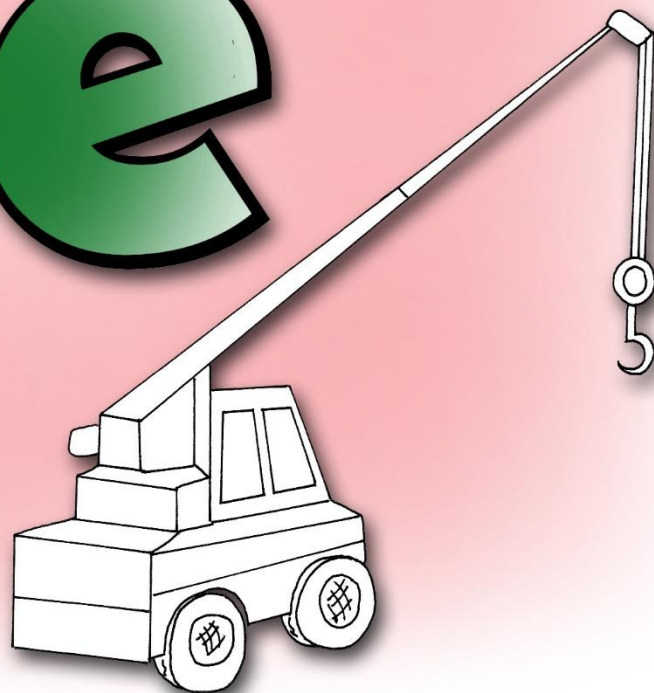
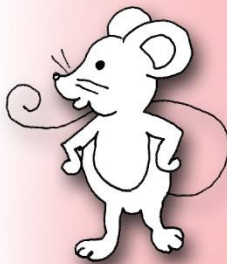
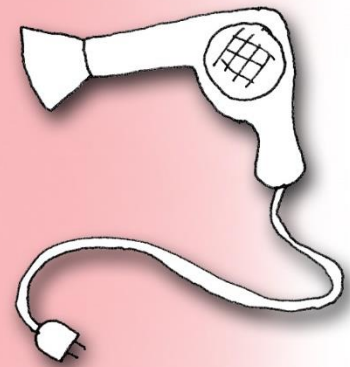
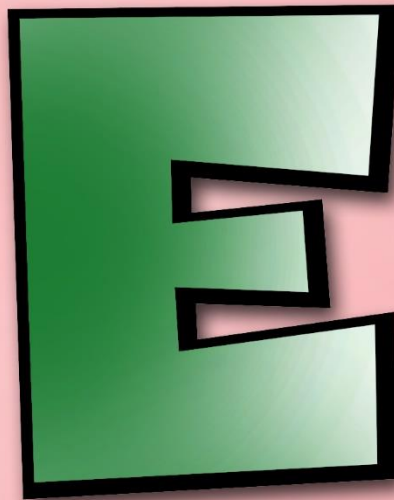
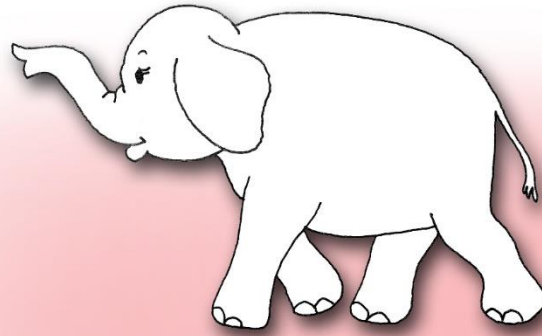
Színezz ki annyi elefántot, ahány “e” betűt látsz a versben!

É é

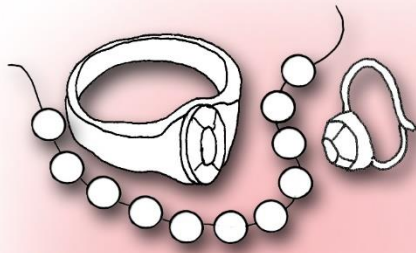
Báránfelhő fönn az égen,
Kicsi, puffos és fehér.
Kíváncsian nézi Évi,
Hogy a napsugárhoz ér.

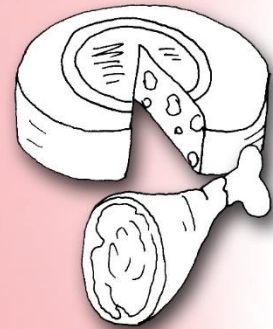
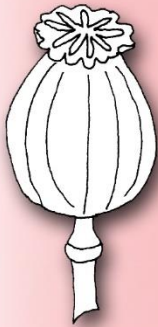
Karikázz be annyi báránfelhőt, ahány “é” betűt látsz a versben!

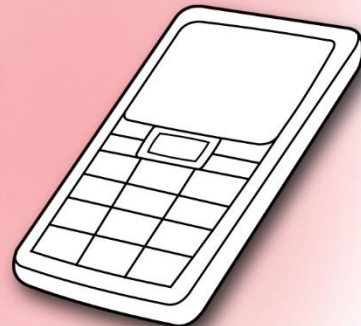
Színezd ki az **E** betűvel kezdődő dolgokat!

E

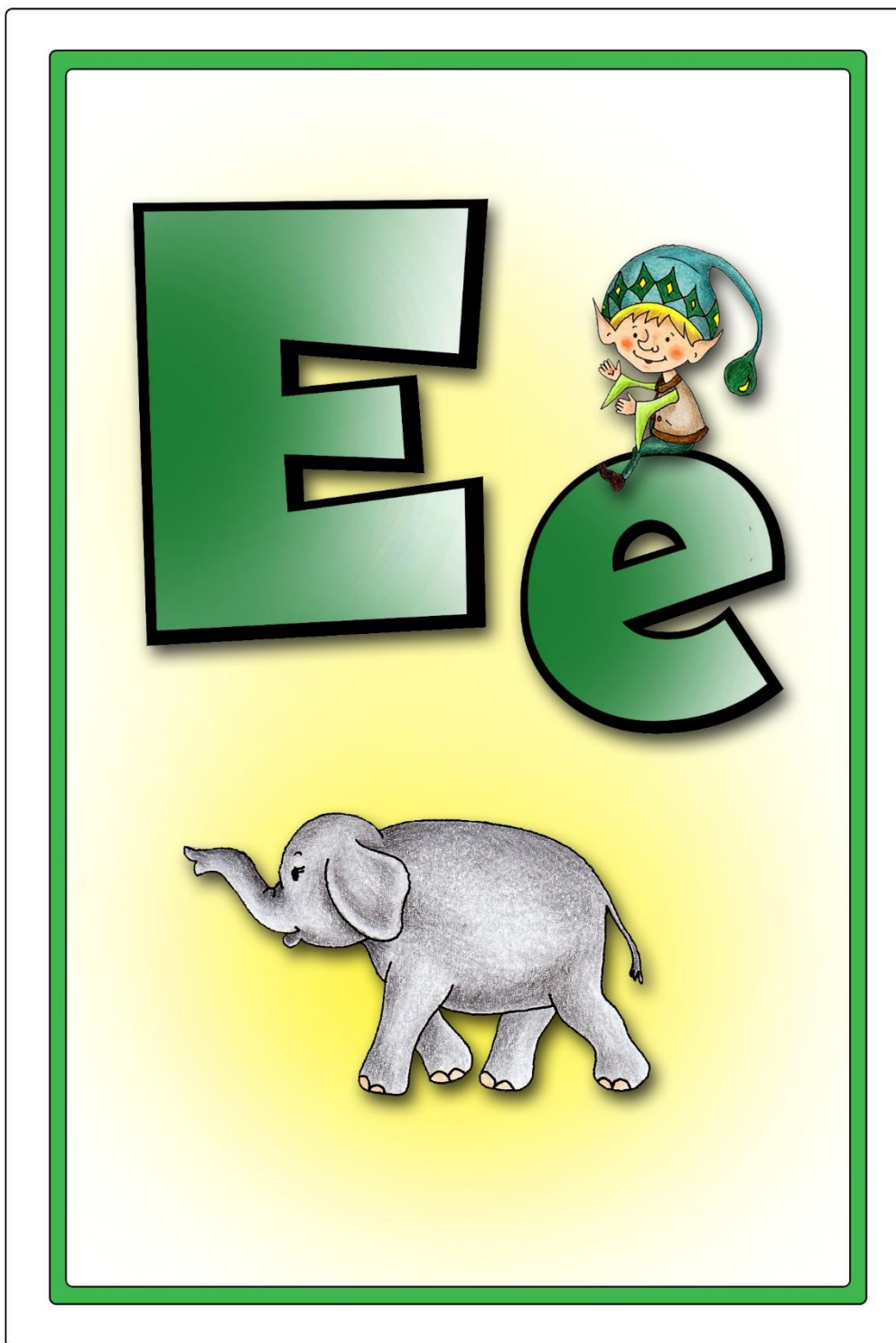

e

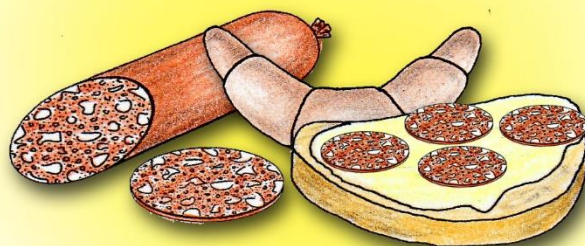
Színezd ki az **E** betűvel kezdődő dolgokat!

Betűkártya

Gyűjtsd a betűkártyákat! Minden lapban találsz majd két kártyát.

Betűkártya

Gyűjtsd a betűkártyákat! Minden lapban találsz majd két kártyát.

Bolond április

Április egy alacsonyan szálló felhőn ücsörgött, és a zsákjában kotorászott. **Napot** akart varázsolni az égre, de annyira tele volt a zsákja, hogy elsőre sosem találta meg azt, amit keresett. Most is a szél üvege akadt először a kezébe. Már épp vissza akarta tenni, amikor véletlenül kicsúszott a kezéből, végiggurult a felhőn, és **LEESETT** a teteje. Abban a pillanatban egy hatalmas szellőkés söpört végig a vidéken, felkapva a kalapokat, sapkákat, szoknyákat, szemetet, leveleket, egyszóval mindent, ami az útjába került. Áprilisnak még épp sikerült elkapnia a szél farkincáját, és visszatuszkolni az üvegbe. – Tessék visszamenni, te komisz! – zárta rá a szélre a fedelet. – Most **nem** te jössz!

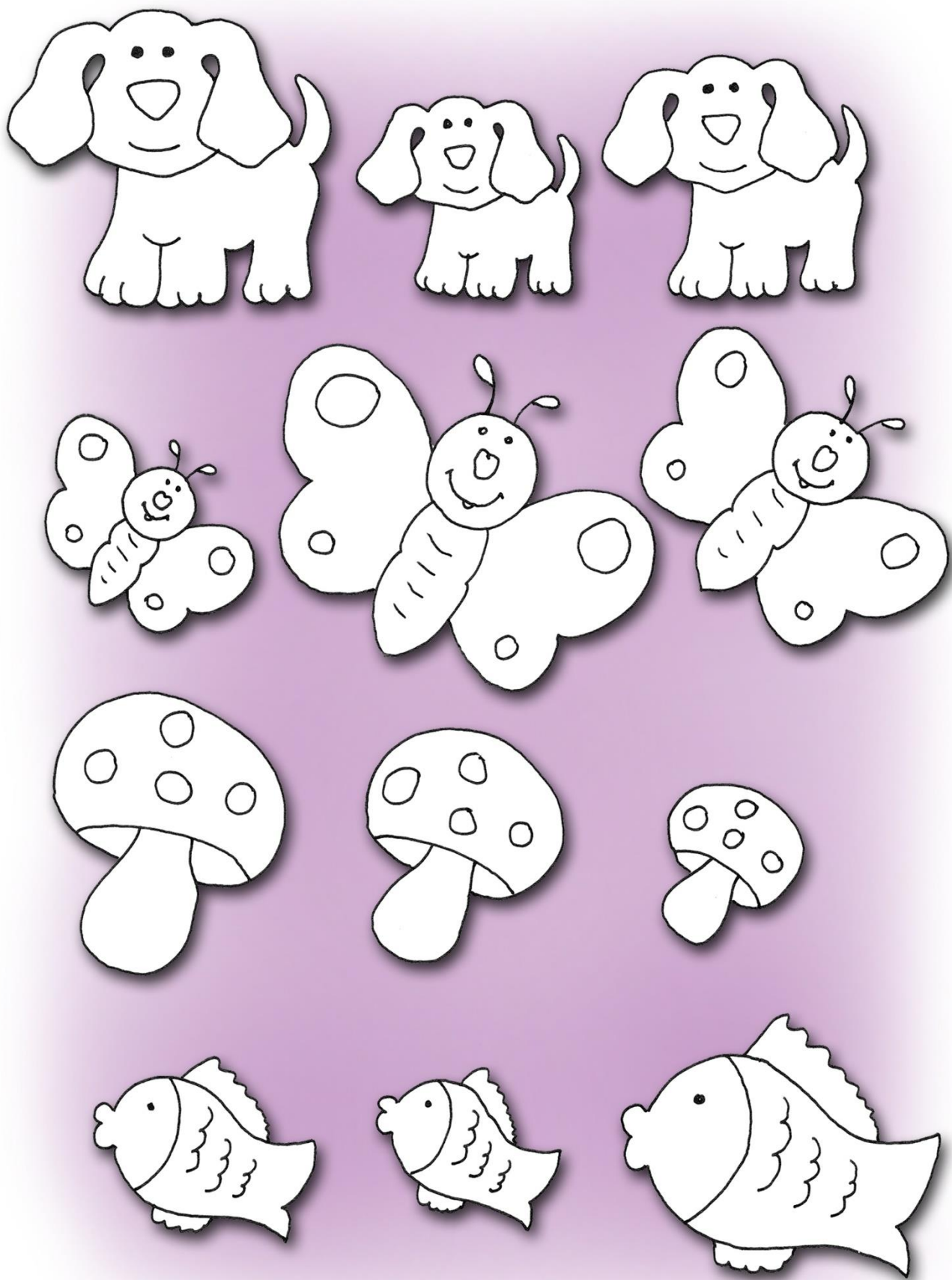
Gyorsan visszarejtette az üveget a táskába, és folytatta a keresgélést. Arrébb tolt a köd üvegét, és mélyebbre nyúlt, hátha akkor a kezébe akadnak a napsugarak.

– Megvagy! – húzott elő egy fehér vászonzsákot.

Kinyitotta, de ez sem az volt, amit keresett. Nem napsugár bújt elő belőle, hanem kristályosan szikrázó hópelyhek. Április megbűvölve forgatta az ujjai között az apró kis **PELYHEKET**, egyik-másik ki is hullott az ujjai közül, és leszállt a földre.

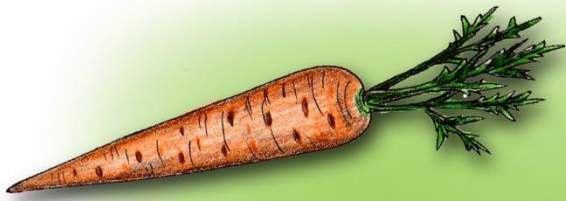
– Hoppá! – kuncogott Április, és bezárta a hópelyhes zacskó száját. Néha már bánta, hogy ennyi mindent összegyűjtött, amikor Időanyó útnak indította őket. Mindenből csak egy kicsit akart, hiszen minden annyira érdekes volt. Havat pergetni, esőfelhővel eltakarni a napot, a széllel fogócskázni és a napsugarak alatt sütkérezni. Mivel annyira, de annyira szépen kérte, nagyanyó mindből adott neki egy keveset. Végre megtalálta a **NAPSUGARAK** arany zsákocskáját, belenyúlt, és egy maroknyit feldobott az égre. Rögtön felragyogott a nap, és kiderült az idő. Április vidáman fordította az arcát a sugarak felé. – Apa, miért ilyen bolond az április? – kérdezte ekkor egy kislány odalent.

– Nem bolond, csak huncut – kuncogta Április.

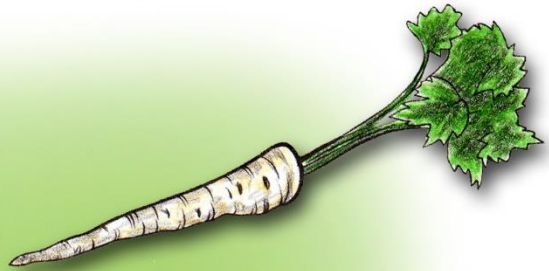

Figyeld meg a sorokat, és színezd ki mindegyikből a legnagyobbat!

Angol ngeluleke Vegetables

Carrot

Parsley

Potato

Celery

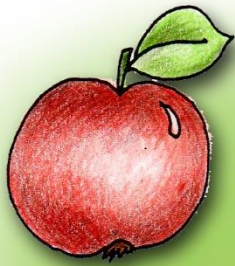

Cauliflower

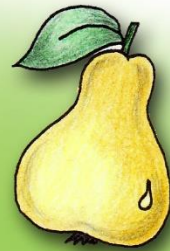

Onion

Angol ngelblecke Fruits

Apple

Pear

Plum

Strawberry

Grapes

Cherry

Bódai-Sós Judit

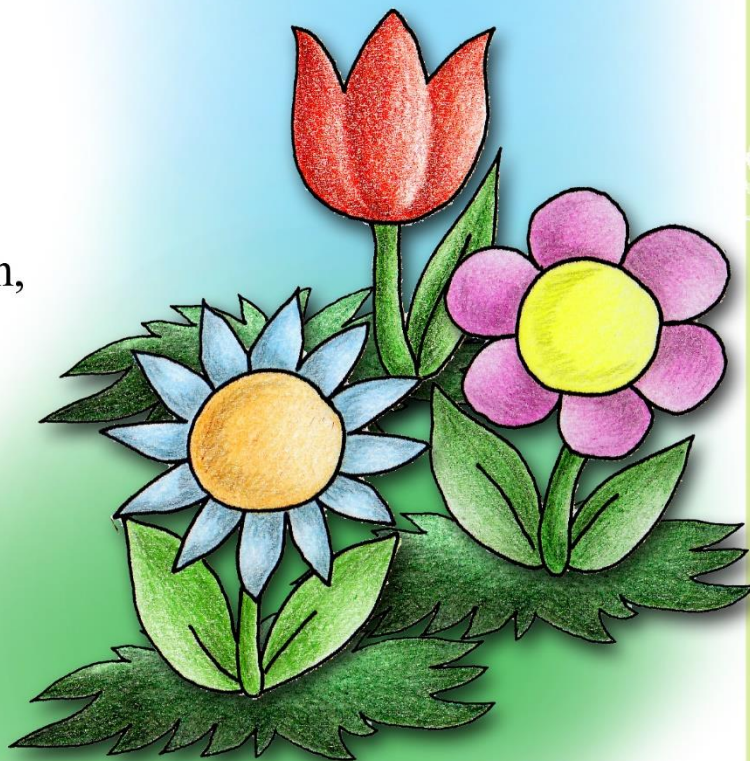
Április

Április a tréfamester,
fején csörgősipka.
Ezer zseb van a mellényén,
lábán zöld harisnya.

Szelet fúj az orrlikából,
havat hint utána.
Sosem tudhatod, hogy éppen
mire számíts nála.

Tótágast áll, vígan kacag,
aztán jéggel zörget.
Ha egy percig hiszel neki,
még nyakon is önthet.

Hogyha fényes jókedve van,
fütyül a világra.
Szivárványról szítál esőt
a nyíló virágra.

Színezd ki mindazt, amit meg lehet enni!

A szegény legény és a királyleány feleség

Egyszer volt, hol nem volt, azt mesélik, hogy hetedhét országon is túl, volt egy szegény legény. Ez a legény olyan szegény volt, hogy egy girhes sárga macskán kívül **SEMMIJE** sem volt. Elbúcsúzott hát egy nap öreg édesanyjától, és elment szerencsét próbálni. A király éppen akkor hirdette ki az egész országban, hogy egy ügyes legényt keres, aki éjjel-nappal őrizné az ő almafáját. Több se kellett a legénynek, elment a királyhoz:

– Felséges királyom, őrzöm én az almafát, úgyszincs más dolgom, **futja** az időmből.

– Jól van, te szegény legény – mondta a király, – csak aztán az almán legyen a szemed, mert ha nem, fej nélkül küldelek haza!

Kiballagott a legény az almafához, leült az árnyékába, ölébe vette a sárga macskát, és unalmában énekelni kezdett. Már jó ideje fújta, amikor keserves nyöszörgésre lett **figyelmes**.

– Mi történik itt? Ki nyöszörög? – ugrott talpra olyan gyorsan a legény, hogy szegény sárga macska azt hitte, égszakadás, földindulás, most fogják őt agyonütni! Hát gyerekek, hiszitek-e, nem hiszitek, az almafa nyöszörgött úgy, mint egy fábaszorult féreg. Meg is szólalt nyújtott, fájdalmas **HANGON**:

– Te legény, segíts rajtam, szabadíts meg kérlek, az ezerlábú, óriás hernyótól! Két nap múlva elszáradok, ha nem mentesz meg.

– Húha – vakargatta feje búbját a legény. – Ha elszáradsz, a király fejemet véteti. Mit tegyek? Hogyan segítsék rajtad?

– Gyere közelebb – mondta az almafa. – Megérintelek az **EGYIK** ágammal, mire te olyan kicsi leszel, mint egy hangya. Akkor aztán az oldalamon levő résen bejöhetsz a birodalmamba, mert tudd meg, hogy én az almafák királya vagyok, és egész birodalmat rejtek magamban.

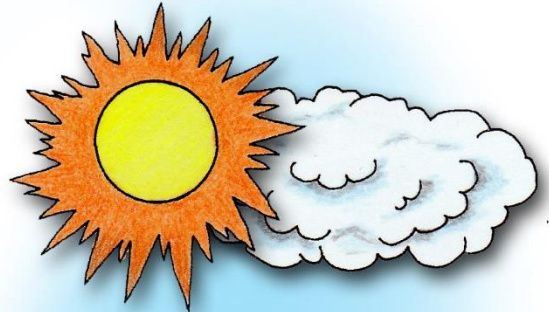
Ha elpusztítod a hernyót, hálából neked adom egyetlen leányom kezét. Úgy is lett minden, ahogy az almafa mondta. A legény rátalált az óriás hernyóra, **felkapott** egy furkósbotot, s azzal úgy fejen kólintotta a hernyót, hogy az menten szörnyethalt. Az almakirály szépséges leánya nem győzött eleget hálálkodni bátor megmentőjüknek. A legénynek bizony csak megakadt a szeme a királyleányon, akinek orcája olyan szép piros volt, mint a legszebb jonatánalma. Rögtön megtartották a lakodalmat. Az almakirály pedig adott a legénynek egy aranyágot, azzal, ha rácsap a földre, amit szeme-szája kíván, rögtön ott terem. Kis idő után elbúcsúztak, és elhagyták az almakirály birodalmát.

Amint megérkeztek, a legény elment újból a királyhoz, és **jelentette**, hogy le lehet már szedni az almát, mert megérett, nem hiányzik egy sem. Meg sem várta a király válaszát, földig hajolt előtte, majd sarkon fordult, fogta királyleány feleségét, meg a sárga macskát, és hazament öreg édesanyjához, aki azt sem tudta hová legyen örömében. Kiment aztán a legény az udvarra, földhöz csapta az aranyágot, mire gyönyörű háza és gazdasága termett édesanyja omladozó kunyhója helyén, ahol **BOLDOGAN** élnek még ma is, ha azóta meg nem haltak.

Tavaszi ébredés

Lackó mackó már felébredt
Téli mély álmából,
És kidugta orrocskáját
A meleg házából.

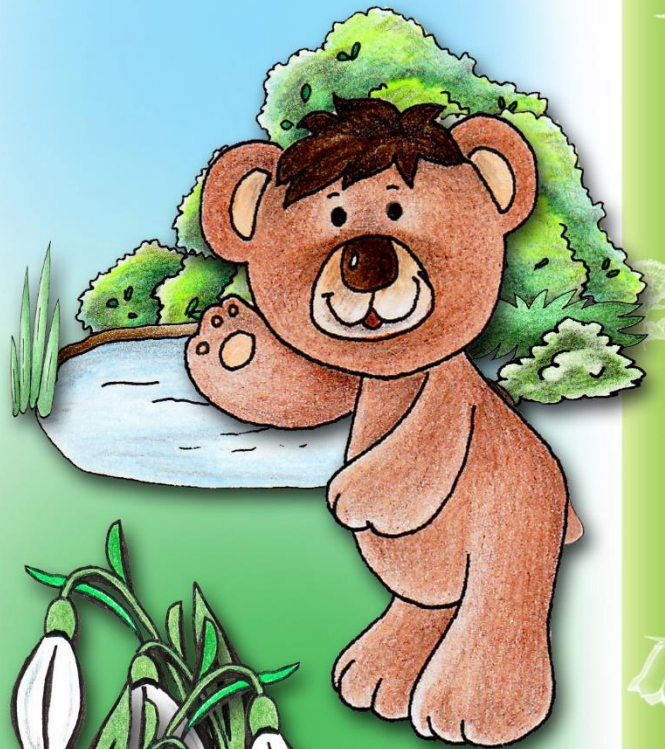

Felcsillogott a két szeme,
Amikor meglátta...
Csilingelő hóvirágot
Szedett a vázába.

Végigjárta erdőt, mezőt,
Nyoma sincs a hónak!
Áprilisban napsugaras,
Virágos a hónap.

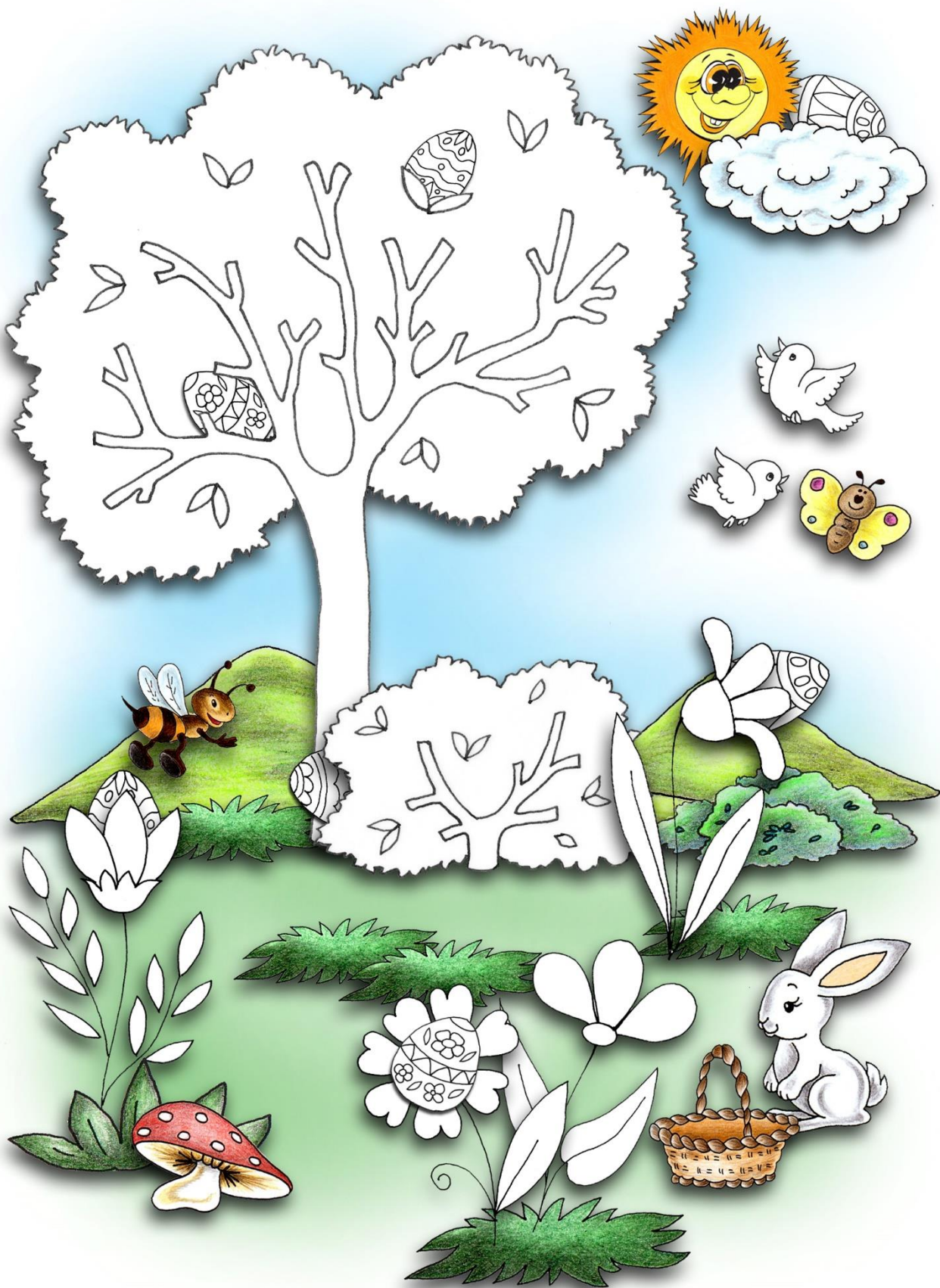
Tavasztündér rügyeket bont,
Madárdal kíséri;
Napocska is sugarait
Bőkezűen méri.

Bár átsuhan egy-egy felhő,
S az eső is esik;
A zümmögő kis méhecske
Kedve el nem veszik.

Hosszabbodnak a nappalok,
Rövidek az éjek.
Vidám dalra-táncra perdül
Tavasszal az élet.

Színezd tovább a képet, és segíts a nyuszinak megkeresni az elrejtett tojásokat!

Mese a húsvéti tojásról

Egyszer volt, hol **nem** volt, olyan régen volt, hogy már nem is emlékszem, mikor, volt egyszer egy kislány, aki a város szélén lakott édesanyjával, egy nagyon szegényes kunyhóban. Ezt a kislányt Szöszkének hívták, mert gyönyörű szalmaszőke haja volt.

Egy nap Szöszke, amint a kunyhó előtt játszott kukoricababájával, látta, hogy az úton egy pompás hintó közeledik. A hintóban egy **SELYEMBE** öltözött leányka ült. Ölében fonott kosarat tartott, amelyik telis-tele volt tojással. Szöszke megkérte szépen a leányt:

– Te gazdag leány, szépen kérlek, adjál nekem egy-két tojást!
– Dehogy adok, dehogy adok, ez mind az enyém, ebből senki se kap! Kérjél te is a nagymamádtól! – mondta az, majd gögösen felemelte a fejét, és faképnél hagyta a kislányt.

Szöszke anyukájának szeretett **volna** kedveskedni a tojással, ezért erre a válaszra nagyon elbúsulta magát. Kiballagott a mezőre, és nagy bánatában keserves sírásra fakadt. Amint legjavában zokogott, odasomfordált mellé egy icipici nyuszika.

– Miért sírsz ilyen nagyon, te kislány? – kérdezte.

– Ó, nyuszika, hát hogyan sírnék, amikor annak a gazdag leánynak egy tele kosár tojása van, de nekem nem akart egyet sem adni belőle, pedig biztosan örvendett volna neki anyuka, sütött volna nekem **FINOM** kalácsot...

– Ne sírj, kislány, megpróbálok én segíteni rajtad! Holnap reggel gyere újra ide, ehhez a farönkhöz, és amit itt találsz majd, hazaviheted, mert a tied.

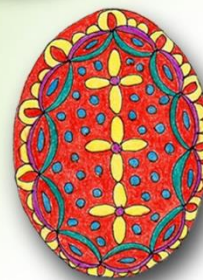
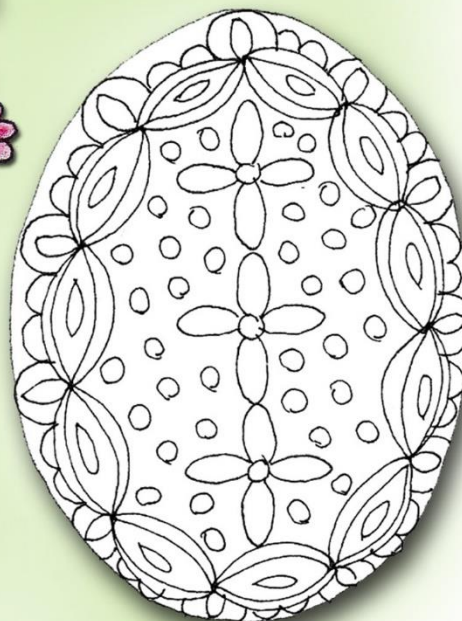
Szót fogadott Szöszke, hazament, és le is feküdt rögtön, nehogy az anyukája észrevegye, hogy a szeme még mindig piros a **SOK** sírástól.

A pici nyuszi pedig összehívta az erdő madarait, és mindegyiktől

kért egy-egy tojást. Hogy még **jobban** felvidítsa Szöszkét, gondolt egyet, és színes festéket kért a mezei virágoktól, majd nekilátott a munkának. Reggelre meg is lettek festve a tojások. Szösze ott találta őket a farönk mellett. Egyik színesebb volt, mint a másik. Beletette őket köténykéjébe, és boldogan vitte hazafelé. Csilingelő kacagását elégedetten hallgatta a pici **NYUSZI**.

Mivel mindez épp húsvét napján történt, a nyuszika elhatározta, hogy ezentúl minden húsvétkor összehívja pajtásait, és tojásokat fog festeni a szegény gyerekeknek. Be is tartotta a szavát, és azóta a gyerekeket húsvétkor gyönyörű, színes tojásokkal örvendezteti meg.

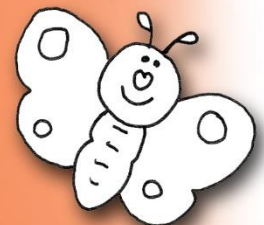
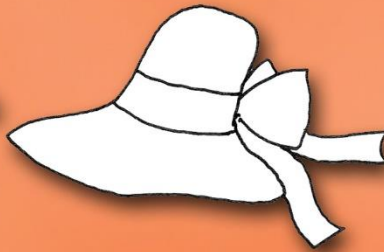
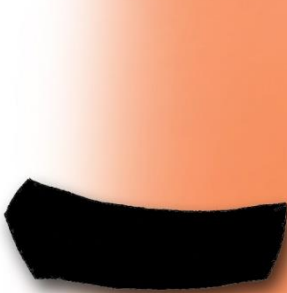
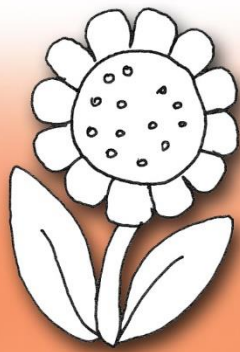

Színezd ki a tojásokat a modellek szerint, vagy ahogy neked tetszik!

Hány tojást gyűjtött a nyuszi a kosarába?

Keress meg és kösd össze a tárgyakat az árnyképükkel!

Három tojás húsvétra

Fészket raktak kint a nyulak,
fűből, szép zöld, kerek tálat.
Hímes tojást tettek bele,
nem is egyet, hanem hármat.

Egyiket a Víztündérnek,
tengerkéket, hullámosat,
hogyha esőt kérünk, adjon,
ne keveset, s ne is sokat.

Egy szép sárgát, virágokkal
a vén Napnak tettek oda,
hogy melegét bőven ontsa,
aki él, ne fázzon soha.

Az utolsót, tűzpirosat,
a jó Földanyának szánták,
hogy szeretettel, mint eddig,
gondoljon és vigyázzon ránk.

Így lett teljes a nyúlfészek,
köszöntve a Kikeletet.
Húsvét napján, kint a kertben,
ha keresed, tán megleled.

Locsolgató

Virág nyílik kertecskémben,
megöntözöm mindet szépen.
Jácintomat locsolgatom,
gyöngyharmattal megítatom.
Vizet hintek a rózsámra,
esőcseppet szórok rája.

S mintha én is virág lennék,
kölnivízben megfürödnék,
hogy ne hervadjak el nyárra,
locsolókat várok mára.
Piros tojást adok mindnek,
akik engem megöntöznek.

Színezd tovább a képet!

Örömhír

Tityi-totyí kicsi kacsá
leszalad a tóhoz,
meglesi, hogy kacsá-mamá
a túlpartról mit hoz.

Tityi-totyí kacsá-mamá
mit úsztat a vízén?
Fűből készült puha fészket
terelget ő szépen.

Tarka tojás, hímes tojás
lapul a fészkekben.

Tityi-totyí kicsi kacsá
ámul-bámul csendben.

– Itt a Húsvét, kicsi kacsám!
– mondja ruca-néne.
– Szépen pingált, hímes tojás
az ünnep jelképe.

Tityi-totyí kicsi kacsá
örül a tojásnak,
szalad hamar elhápogni
a hírt a világnak.

Üggetlen locsoló

Az út szélén áll egy veréb,
tollát szárítgatja.
Megfürdött egy vödör vízben,
pedig nem akarta.

Zolka hozta azt a vizet,
a Julcsának szánta.
Ám a leány félreugrott,
s mellé locsolt párja.

Így a veréb Húsvét napján
jól meg lett fürdetve.
Julcsa helyett őt locsolták,
mégis jó a kedve.

Mert látja a víztócsából,
hogy a kerge Zolka
a második vödör vizet
magára locsolta.

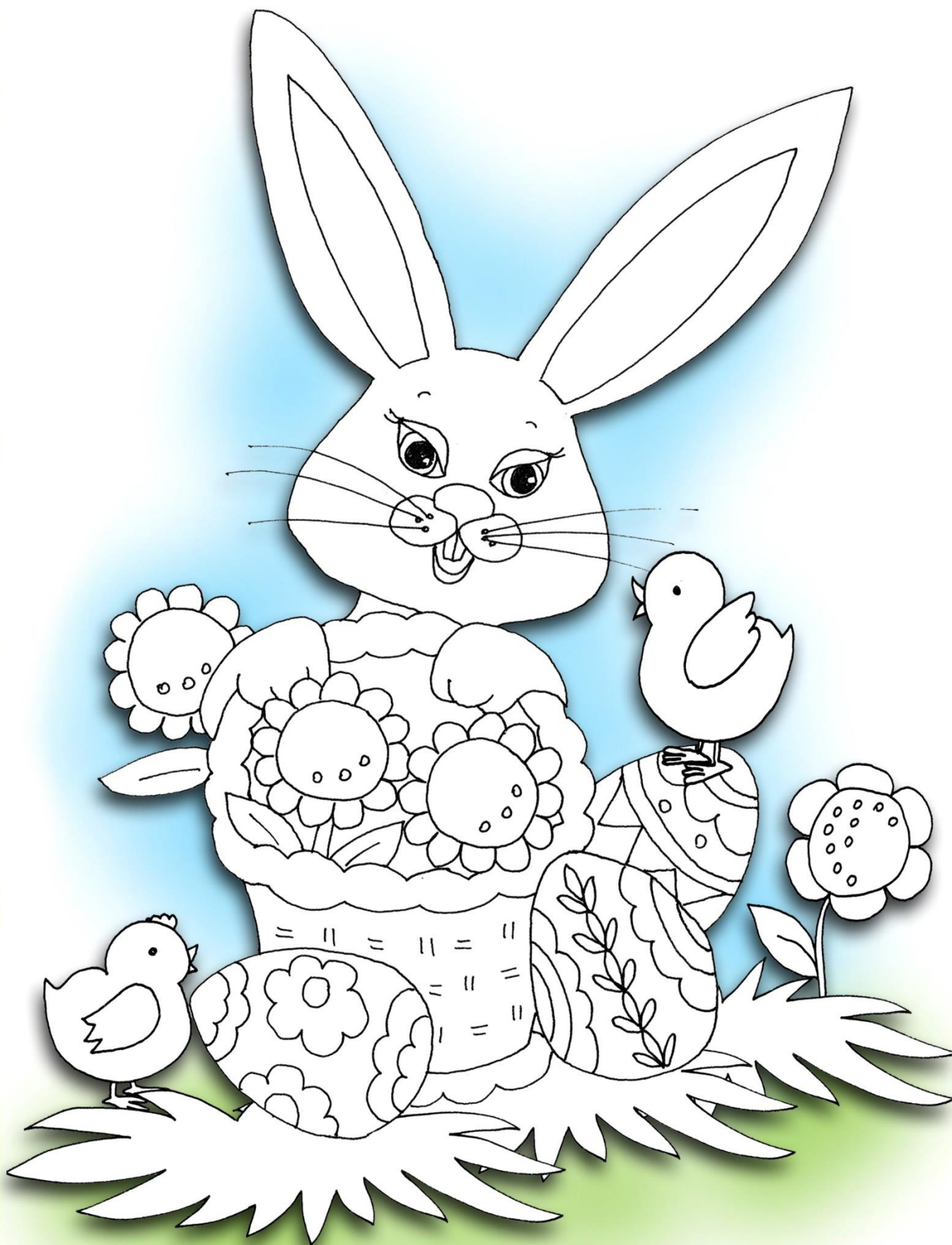

Vers és illusztráció: **Budavári Orsolya**

Mákszem

Kicsi mákszem unatkozik anyja melegében,
Gondol egyet: miért ülnék én itt a sötétben?
Kirándulni, az volna jó, tengert, völgyet látni!
Felpattan a szél hátára, a világot járni.
Repül vele nagy boldogan, míg földet ér lába
Milyen kicsi, milyen csúnya! – csúfolja a kánya.
Világot járni így indulsz? Mentél volna ködben!
Kicsi mákszem bánatában elbújik a földben.
Vele sír az őszi eső, télen hó subája.
De tavasszal, kikelettel, lila lesz ruhája.
Megcsodálja a szépségét erdő, mező, ember.
Őrajta nevetni most már senkifia nem mer.

Színezd ki a képet!

Bólintóni esete a húsvéti nyúllal

– Bólintóni egy igen aprócska lény, aki ott **LAKIK** a füled mögötti kispolcon – mondta nagymama Ancsinak, az unokájának, aki éppen akkor vackolódott el ágyában, felkészülve az ebéd utáni szunyókálásra.

– Az a feladata, hogy irányítsa a fejedet, hogy bólints, amikor bólintanod kell, és megrázd a buksidat, ha nemet kell intened.

– Á, ez butaság, mami! A fejemet én irányítom, és akkor bólintok, amikor csak **AKAROK**.

– Ohó! Te csak azt hiszed! Próbálj csak meg úgy bólintani, hogy valójában nem is akarsz!

A leányka még a homlokát is ráncosra gyúrte nagy igyekezetében, annyira nem akart, s oly erősen próbált mégis bólintani. Végül kis feje nagyot biccent.

– Tudok így is bólintani! – **mondta** csodálkozva.

– Na látod! Pedig nem akartál, igaz?

– Hááát, arra gondoltam, hogy ne akarjak, de azért megpróbáltam, hogy megy-e. Jól csináltam?

– Jól bizony. Bólintóni pedig akcióba lépett.

– És ő **MINDIG** tudja, hogy mikor kell bólintani?

– Az a helyzet, hogy olykor-olykor ő is eltéveszti a dolgot – válaszolt nagymama az emlékeiben kutatva. – Egyszer például találkozott a húsvéti nyúllal...

– Igazándiból nincs is olyan! – vágott közbe **Ancsi**.

– Hát ez az! Bólintóni is éppen ezt gondolta, és rögtön meg is mondta a nyúlnak. A húsvéti nyúl viszont nagyon nem örült annak, hogy ez a kis körömpiszoknyi valaki nem hisz benne, ezért elhatározta, hogy megrézfálja.

– Mit csinált?

– Hazament a családjához, ahol már mindenki javában készülődött a Húsvétra, s lelkesen festegette a szebbnél szebb tojásokat. Elmesélte nekik, hogy mi történt vele, és tanácskozásra hívta a többieket. Arra gondolt, hogy együtt biztosan sikerül kitalálniuk egy olyan furfangos kérdést, ami megzavarja Bólintónit, és zavarában majd nem tudja, hogy mit **tegyen**.

– Sikerült nekik?

– Tudod, a húsvéti nyulak nagyon okos jószágok, nem volt nehéz megoldaniuk ezt a problémát.

– Kezébe vett egy frissen festett piros tojást, és a kis kétkedő elé állt, aztán föltett neki egymás után több kérdést is. Van kedved eljátszani?

– Persze! – felelt örömmel **ANCSI**.

– Legalább megtudjuk, hogy a te Bólintónidat is meg lehet-e zavarni – mondta mosolyogva a nagymama, és előhalászott a zsebéből egy pirosra pingált tojást.

– Nahát, mami! Te készültél! – csodálkozott a kislány.

– Nem én. Éppen csak összefutottam a konyhában a húsvéti nyúllal – felelte nagymama, és kacsintott hozzá egy nagyot. – A nyúl első kérdése ez volt: Ez itt egy tojás, igaz?

– **IGAZ** – mondta Ancsi, és nagyot bólintott.

– Nálam van, tehát az én tojásom. Igaz?

A lányka megint bólintott.

– Ezt a tojást egy tyúk tojta. Igaz?

Újabb bólintás.

– A tojás azé, aki tojta. Igaz?

Határozott bólintás.

– Szóval, a tojás azé, aki tojta, de az is igaz, hogy egy tyúk tojta, és az is igaz, hogy ez az én tojásom. Mindebből az következik, hogy én egy tyúk vagyok, és ezt a tojást én magam **TOJTAM**. Igaz?

Ancsinak tátva maradt a szája. Hirtelen se bólintani, se nemet inteni nem tudott. A logikát követve bólintania kellett volna, de hogyan mondhatná azt a nagymamájára, hogy ő egy piros tojást tojó tyúk? Törte, törte a buksiját, de nem jutott megoldásra.

– Mami – mondta végül csendesesen –, azt hiszem, hogy az én Bólintónim is **MEGZAVARODOTT**.

– Látom kicsim – mosolygott a nagymama, és szelíden megsimogatta unokája fejét. – Még a szádat is nyitva felejtetted!

– De te valójában nem vagy tyúk, és nem toj sz tojást, ugye? – kérdezte gyanakodva Ancsi.

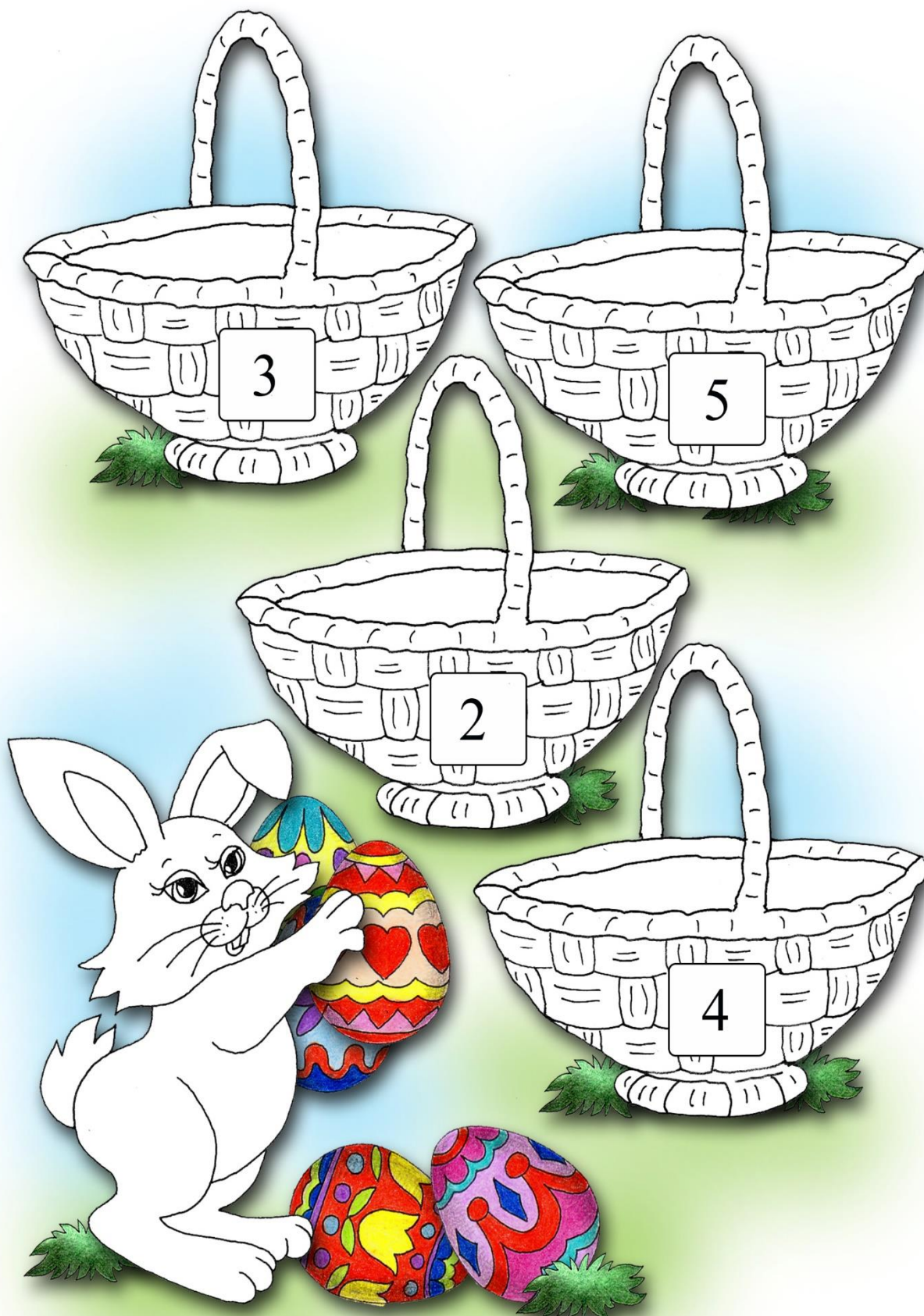
– Persze hogy nem! Sőt, a Húsvéti nyúl sem tyúk. A kérdésében volt egy kis csalafintaság. Most aludj egy nagyot, s mire felébredsz, biztosan rájössz te is, hogy hol hibázott a nyúlféle logika!

A kislánynak nem kellett kétszer mondani, hogy aludjon. Nagymamája még ki sem ment a szobából, s ő már álmvilágban kergetőzött a Húsvéti **NYULAKKAL**.

Délután pedig, amikor felébredt, örömmel újságolta nagymamájának, hogy rájött a furfangos kérdések nyitjára.

Te vajon kitalálod-e, hol a hiba?

Rajzolj annyi tojást a kosárba, amilyen számot látsz a kosárra írva!
Színezd ki a képet!

Vándor Várhegyi Ibolya

Nyuszimama ebédje

Tapsifüles nyuszikának
Az jutott eszébe,
Virágporos színes tojást
Készítsen ebédre.

Meglátták az unokái,
Ámultak-bámultak –
Az újságot megvitatni
Rögtön összebújtak.

Tapsifüles nyuszimama
Felfigyelt a csendre,
Kikukucsált az ablakon,
Felügyelt a rendre.

Látta, hogy a kicsi nyuszik
Lábujjhegyen, szépen,
Az ő színes ebédjével
Továbbállnak éppen.

Utánuk ment és mit látott:
Mit tesznek a nyuszik?
Azt a sok-sok színes tojást
Bokrok alá rejtik.

Fészket raktak puha fűből,
Bele egy-egy tojást,
Húsvét reggel a sok gyerek
Hímestojást talált.

Mosolygott már nyuszimama
Unokái láttán.
Más ebédet főzött gyorsan
A kicsike kályhán.

Merre menjen nyuszimama, hogy megtalálja az unokáit? Színezd ki a nyuszikákat!

Csuda dolog

Hova gurul ez a tojás,
tarka-barka mintás?
Kigurul a kertkapuig,
fuss utána, pajtás!

Hát ez a kis sárga pihés
csipogó csibécske?
Bizony ő is tojást kerget.
Nézd csak! Utolérte.

Fürge lába meg se torpan,
csőre rögvest koppan.
Hímes tojás héja reccsen,
mindjárt összeroppan!

Repedezik már a burok,
kicsi csibe ámul.
A húsvéti hímes tojás
titka előtárul.

Izgő-mozgó sárga kobak
les ki a világra.
Csibe nyelven egyet csippen,
s máris van barátja.

Hímes héjjal a hátsóján
szalad a kicsike,
s vele fut a sárga pihés
majd' félnapos csibe.

Meg sem állnak a tyúkólig,
ahol anyjuk várja
elkujtorgott gyermekeit
szárnya alá zárja.

Így történt hát, hogy Húsvétkor
egy tojás meglógott.
Csak a nyuszi nem érti még
ezt a csuda dolgot.

Folytasd a sorokat, majd színezd ki a tojást!

Vándor Várhegyi Ibolya

Húsvét gyorsan közeleg

Nyulam-Bulam önnagysága
Nem ér rá a pletykálásra.
Festeni kell a sok tojást,
Tavaly tanult pár új fogást.

Tyúkanyóval szerződést írt,
Fecskemadár viszi a hírt.
Liba gágog élesen,
Adok én is szívesen!

Nyulam-Bulam önnagysága,
Füle tövét vakarássza;
Rájött, hogy itt nincs mentség,
Kell neki a segítség.

Nagyot gondol azután:
Megtanítom libuskám...
Tojást könnyű festeni,
Jó színt kell csak keverni.

Nekilátnak most már ketten,
Nem pihennek meg csak kedden.
Húsvét gyorsan közeleg,
Várja sok-sok kisgyerek.

Húsvéti locsolóversek

Rózsa, rózsza, szép virágszál,
szálló szélben hajladozzál.
Napsütésben nyiladozzál,
meglocsollak, illatozzál!

Én kis kertészlegény vagyok,
Rózsavízzel locsolkodok.
Úgy locsolom a lányokat,
Mint kertész a virágokat.

Mosolyog a napsugár,
mosolyog az ég is,
locsolkodok, tojást kapok,
s mosolygok majd én is.

E szép házba nyitottam,
Nefelejcsét találtam,
Nem hagyhatom hervadni,
Meg szabad-e locsolni?

Itt vagyok,
Friss vagyok,
Máris sorba állok!
Csak egy kicsit meglocsollak,
Aztán odébb állok.

Én kis diák vagyok,
Sokat nem kívánok,
Egy pár tojást várok,
S azzal elsétálok.

A legszebb rózsá

Flóra tündérhercegnő gyönyörű tavaszi napra ébredt. Sütött a **NAP**, csiripeltek a madarak, ráadásul aznap este volt a tavaszi tündérbál is. Flóra mégis bánatos volt. Neki kellett kiválasztania a birodalom legszebb rózsáját, amivel majd a báltermet, és az ő ruháját is feldíszítik. A palota kertészei erre a kivételes alkalomra nevelték a virágaikat. Mindegyikben volt **valami** különleges. Volt köztük lila színű, szív alakú szirmokkal. Aztán csodálatos napcsókolta narancssárga, ami a napfelkeltére emlékeztette a hercegnőt. A rózsaszín virágnak pedig csodás vattacukor illata volt, és élénkpiros, tündérszárny mintájú szirmai.

Flóra nem tudott dönteni. A rózsák mind szépségesek voltak. Napok óta nézegette őket, de nem tudta mitévő **LEGYEN**.

Egyszer csak Kamilla, Flóra hercegnő húga reppent be a szobába. Szivárványszínű szárnya csak úgy csillogott a reggeli fényben.

– Jaj, annyira várom már a ma estét! – csilingelte Kamilla. – Hajnalig fogok táncolni!

– Az remek – **MOTYOGTA** Flóra.

– Neked meg mi a bajod? – ült le Flóra ágyára az apró tündérlány.

– Még a szárnyaid is bánatosak.

– A rózsák – sóhajtotta a nővére. – Mind olyan szép, nem tudok dönteni – intett az asztalon pompázó virágok felé Flóra.

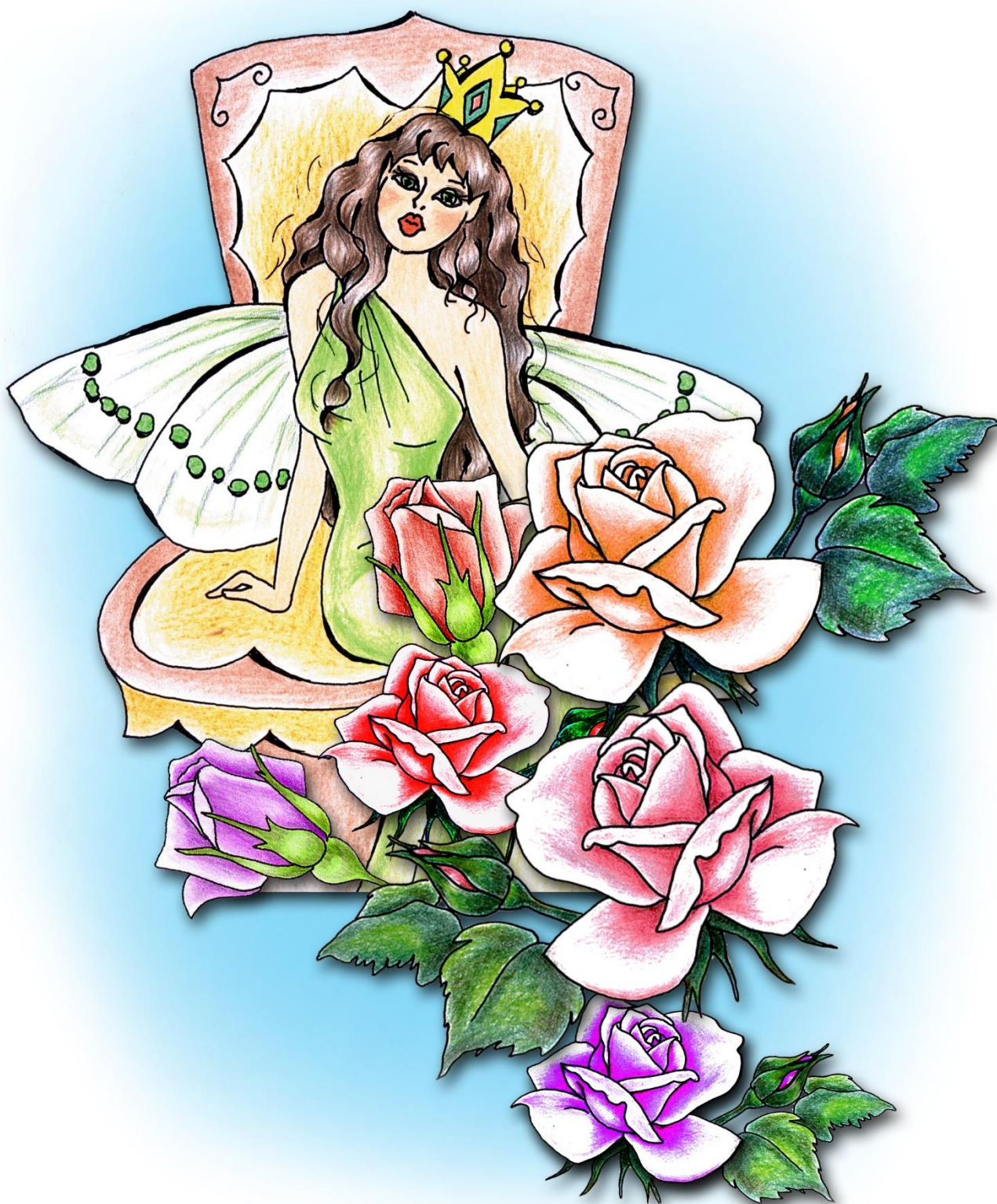
– Hát ne dönts! – szállt az asztalhoz Kamilla. – Mondd, hogy mindet akarod! – nevetett fel **HANGOSAN**.

Flóra már épp leszidta volna a kishúgát, hogy nem lehet ennyire önző egy tündérhercegnő, amikor rádöbbsent, hogy Kamillának igaza van.

Mindegyik virág megérdemli, hogy ott legyen a tündérbálon, és Flóra ruháján.

A tündérhercegnő odaröppent Kamillához és körbepörgött **vele** a szobában.

– Ez csodálatos ötlet, Kamilla! – **nevetett** most már ő is. Este Flóra hercegnő lila, narancs, rózsaszín és piros rózsákkal díszített ruhában pompázott, ahogyan a bálterem is. Sőt! Flóra hercegnő elrendelte, hogy mostantól a bálra nevelt szépséges virágok a bál után egy kertbe kerülnek, ahol egész évben viríthatnak és a **BIRODALOM** lakói bármikor gyönyörködhetnek bennük.

Bódai-Soós Judit

Anyu szíve

Énszerintem anyukámnak
hétszínvirág szíve van.
Egyik szirma **kék**, mint az ég,
másik **sárga**, gondtalan.

De van **piros**, **zöld** és **fehér**
és egy **lila** szirma is,
a hetedik pedig **arany**,
tisztán fénylő, nem hamis.

Kék az álmodozás szirma,
sárga a szelíd jóság,
piros szírom a szerelem,
és **lila** a boldogság.

Fehér szirmában hit lakik,
a **zöldben** pedig remény.
Akárhogy is gondolok rá,
csodás égi tünemény.

Aranyszínű a szeretet,
mind közül a legnagyobb,
és e szirmon csepp bogárként
én örökké ott vagyok.

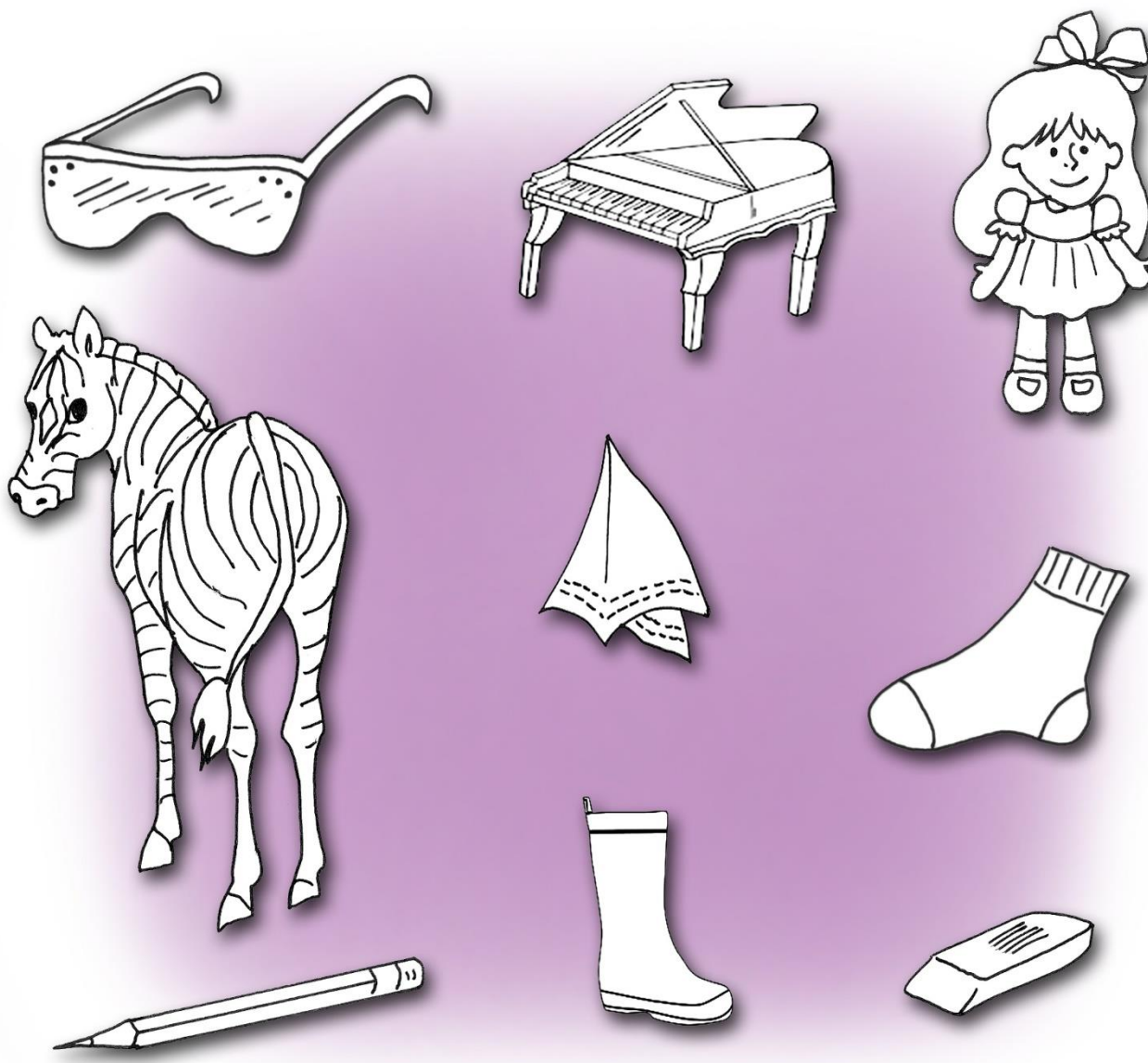
A mami keze

A nagymami öreg keze
girbe-gurba ráncos.
A szeretet barázdálta,
meleg és varázsos.

Szeretetet gyúrt vele a
sajtos pogácsába,
épp úgy, ahogy szeretetét
rázta a dunnámba.

Mosolyog a szívem, lelkem,
ha ráncait nézem,
mert az ő keze a legszebb
a földkerekségen.

MASZVEPÜGNE

ROGANOZ

AABB

AREZB

KÖNDEZSBE

KONIZ

ACUREZ

CSAMZIMUGI

GRIDARIMU

Helyezd helyes sorrendbe a betűket úgy, hogy olvasható legyen a képen látható dolgok neve!

Domokos Anna

Az öreg teáskanna

A méhes kaland után kellemes, dolgos, de izgalmaktól mentes napok következtek. **Ule** talán egy kicsit többet mosolygott már, és Misu valamivel szórakozottabb volt a szokásosnál, de a falubeliek nem sok mindent vettek észre ebből. Misu továbbra is a nyáját őrizte, Ule Arne anyónak segített: gyógynövényeket gyűjtött és szárított, főzött, takarított. Esténként aztán a két nő letelepedett a ház előtti kis padra, egy-egy bögre gyógynövényteával a kezében, és élvezte a jól megérdemelt pihenést. Néha Ule olyan **hamar** végzett, hogy már ott ülhetett a padon, amikor Misu hazafelé hajtotta a jószágokat, és ilyenkor beszélgettek egy kicsit. Máskor viszont olyan sok volt a munka, hogy csak sötétedés után jutott idő a teára, és már kiülni sem volt érdemes; odabenn, a tűzhely mellett üldögélve kortyolgatták el azt. Néha **SEIA**, a tündér is csatlakozott hozzájuk.

– Anyó, mért nem veszel egy új teáskannát? – kérdezte Ule, amikor egyik este felemelte a teáskannát, hogy töltsön mindhármuknak.

– Mért vennék? Nem olyan régi ez... – felelte Anyó, és tőle szokatlan sietséggel belekortyolt a teájába, meg is égette a nyelvét vele.

– Azt látom, hogy nem olyan régi, de tele van sérüléssel. Mi történt vele, leejtetted?

Ule még nem vette észre, hogy anyó viselkedése és **HANGULATA** megváltozott.

– Igen. Bár előtte oda is koccant valamihez – válaszolta anyó, és itt már nem lehetett nem észrevenni azt a kicsi ingerült színezetet a hangjában.

Ule inkább nem kérdezte meg, hogy mihez koccant oda, pedig a kérdés már a nyelve hegyén volt. Leült a saját teli bögréjével a helyére, és beszippantotta a **MENTA** és kamilla illatot, ami a teából áradt.

– A kanna szép emlék, és addig fogom használni, amíg ki nem lyukad – jelentette ki Anyó hirtelen, mint aki úgy érzi, még tartozik némi magyarázattal.

– Nekem megfelel – felelte gyorsan Ule, mert megérezte, hogy kényes **vizekre** tévedt.

Seia az általa nemrég hozott magvakra terelte a szót, érdeklődött, hogy szépen kikeltek-e, még adott pár tanácsot a növények neveléséhez, és ezzel elterelődött a szó a kannáról, de Anyó szokatlanul szótlan volt aznap este, és hamar elköszönt, nyugovóra tért.

– Valami rosszat szoltam? – bukott ki a kérdés Uléből, amikor kettesben maradtak a tündérrel.

– A kanna valóba emlék; szép és szomorú pillanatokat is fel tud idézni – felelte Seia – Például azt is, amikor mi **ketten** megismerkedtünk. Remélem, ez a kellemes emlékek közé tartozik Arne számára.

– Ó, ebben biztos vagyok – mosolyodott el Ule – Elmeséled?

– Szívesen.

Ule töltött mindkettejüknek még egy bögrével, kényelmesen elhelyezkedtek, és **SEIA** belekezdett a történetbe.

– Annak idején Arne jó pár faluval odébb, egy vendéglőben dolgozott. Még Árnikának hívták, fiatal volt, és félárva. Felszolgált a vendégeknek, mosogatott, takarított, a vendéglősék rendszeren kihasználták. Árnika és az édesanyja hiába dolgoztak keményen, mégis el voltak adósodva, és éppen a vendéglősnek tartoztak, aki már többször megfenyegette őket, hogy elveszi a házukat, ha nem tudnak fizetni. Árnika nem szeretett a fogadóban dolgozni, de nem tehetett mást: ha otthagyja a munkáját, akkor elveszik a házuk, és földönfutók lesznek. A helyzetet nehezítette a vendéglősék fia, aki a szülei jelenlétében **MINDIG** szorgos-dolgos legénynek mutatta magát, de amint elkerült az öregek szeme elől, már csak henyélt, és a lányt bosszantotta. Árnika egy ideig tűrte a dolgot, de egyszer elege lett, és amikor a legény megint megzavarta munka közben, jól megszidta. De a legény se hagyta magát, szó szót követett, egyre hangosabbak lettek, rendszeren összevesztek, és végül a legény nagyon csúnya, sértő dolgokat mondott Árnikának, aki ekkor **FEJBE** vágta egy teáskannával.

Ule halkán kuncogott ezen, mert eszébe jutott Arne anyó igen visszafogott vallomása az esetről, miszerint a teáskanna „odakocant valamihez”, mielőtt leesett. Seia is elmosolyodott egy pillanatra, de

aztán folytatta a történetet.

– Nem először veszekedtek már ők ketten, de éppen most, amikor Árnika türelme végképp **ELFOGYOTT**, a szülők is megjelentek a konyhában, mert meghallották előtte a kiabálást. Árnika pedig, amikor meglátta őket az ajtóban, ijedtében leejtette a teáskannát. A szülők valamit sejthettek abból, hogy mi lehet az eset mögött, mert a fiukat elküldték ki az istállóba, Árnikát meg vissza mosogatni. De ő már akkor nem akart ott dolgozni többet, bármi lesz is. Még soha nem ütött meg senkit, és szerette volna, ha ez marad az egyetlen alkalom, amikor ennyire kikelt magából. Így aztán felmondott. A vendéglősök **EZEN** persze igencsak felpaprikázódtak, tudták, hogy ilyen szorgos-dolgos lányt, ennyire olcsón nem fognak tudni szerezni újra. Megfenyegették hát Árnikát, hogy ha nem fizetik ki az adósságot másnap délig, akkor bizony nem várnak tovább, és a házat fogják követelni. Amikor a lány a munkabérét kérte, **akkor** pedig a kezébe nyomták a kicsorbult teáskannát, hogy azt elviheti.

Ule felsóhajtott. Hát így került ide ez a teáskanna! Ez biztos nem tartozik a szép emlékek közé.

– Én ott ültem kinn a konyha előtt egy másik tündérral, és bizony mindent hallottunk. Láttam Nestoron, hogy készül valamire – folytatta Seia – Amikor Árnika kilépett az ajtón, hogy hazainduljon, **Nestor** közölte, hogy neki nagyon tetszik az a teáskanna, és meg akarja venni, ha eladó. Árnika persze hajlandó volt eladni az edényt, úgy vélte, legalább lesz kevéske pénzük, amikor holnap hontalanná válnak. Nestor azonban az egész erszényét odaadta a kannáért, amiben bőven volt **ANNYI**, hogy fedezze az adósságot. Na, hát így ismerkedtünk meg mi.

Ule még éppen a csodálkozásnál tartott, hogy mennyire kedves, lovagias, és bőkezű volt az az ismeretlen, Nestor nevű tündér, amikor Seia ilyen kurtán-furcsán hirtelen befejezte a történetet.

– És aztán? Mi lett aztán? – tette fel a kérdést, amikor felfedezte, hogy a tündér nem folytatja a mesét saját jószántából.

– Későre jár, ideje **INDULNOM**.

– Nem, nem! Szó sem lehet róla, hogy így félbehagyd a történetet! – tiltakozott Ule. – Mi lett aztán? Ki az a Nestor, és hol van most? Mért

költözött el Árnika abból a faluból?

– Ez sok-sok újabb és újabb történet, **KEDVESEM**. Nem lehet mindet egyszerre elmesélni, mert későre jár, és holnap vár a munka Téged is, engem is.

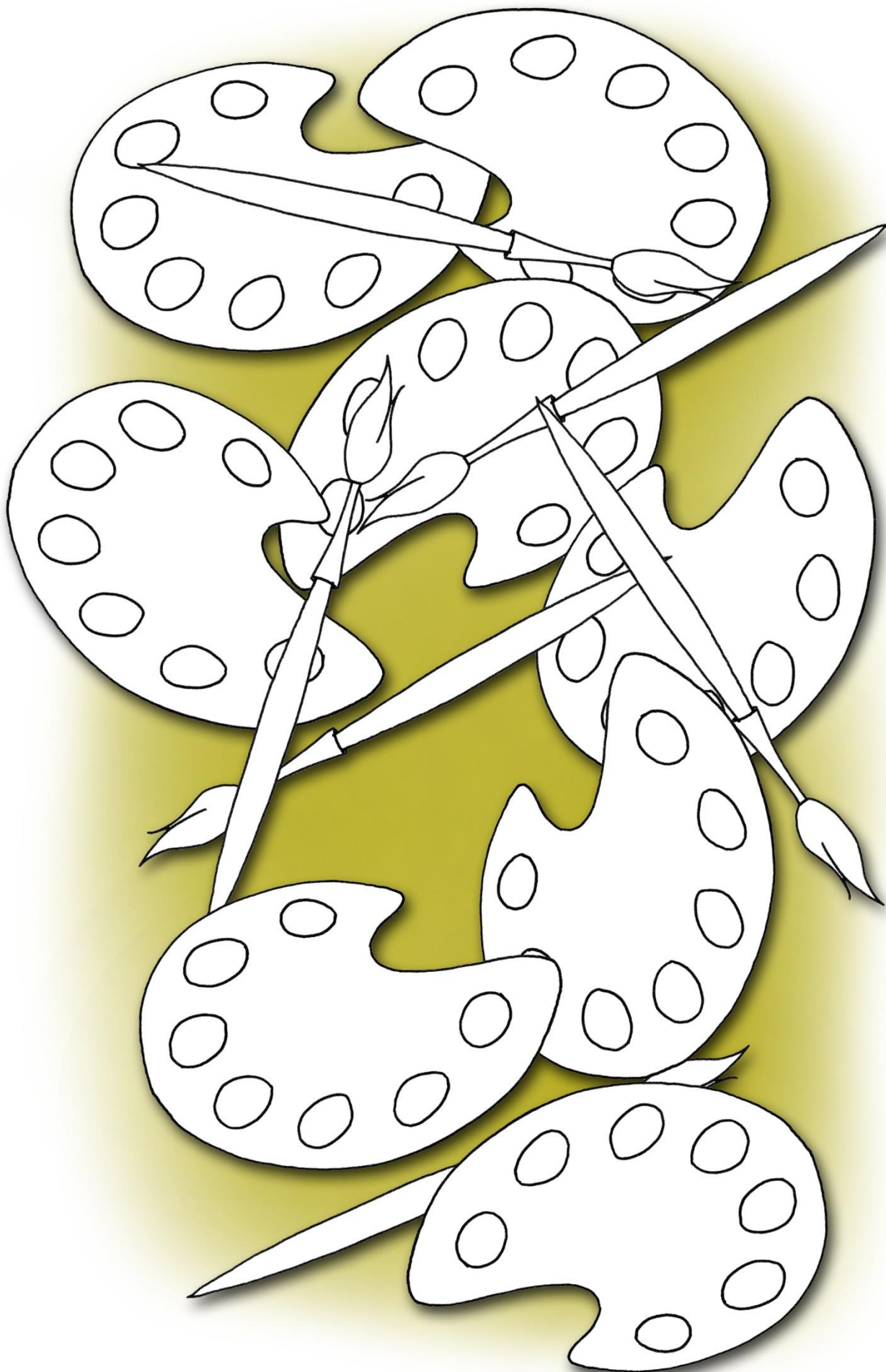
– Ti tündérek nem is dolgoztok! – morrant fel Ule, de aztán hamar lehiggadt. – Én viszont igen. Tényleg ideje ágyba bújni, de meg kell ígéred, hogy mesélsz még!

– Jól van, megígérem.

Ule kicsit **MEGNYUGODOTT**, és kikísérte Seiát, aztán nyugovóra tért, de még sokáig nem bírt elaludni. Nestor megvette a kannát, de a kanna itt van.

Hol van Nestor?

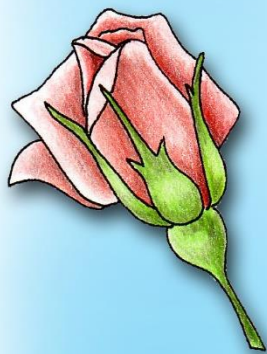
Számold meg, hány ecset és hány vízfesték van a képen. Színezd ki azt, amelyiknek nincs párja!

Vándor Várhegyi Ibolya

Madár dalol

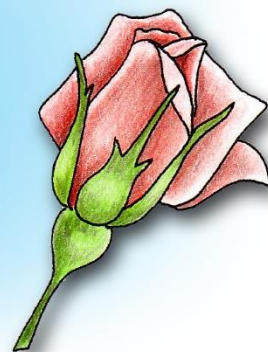

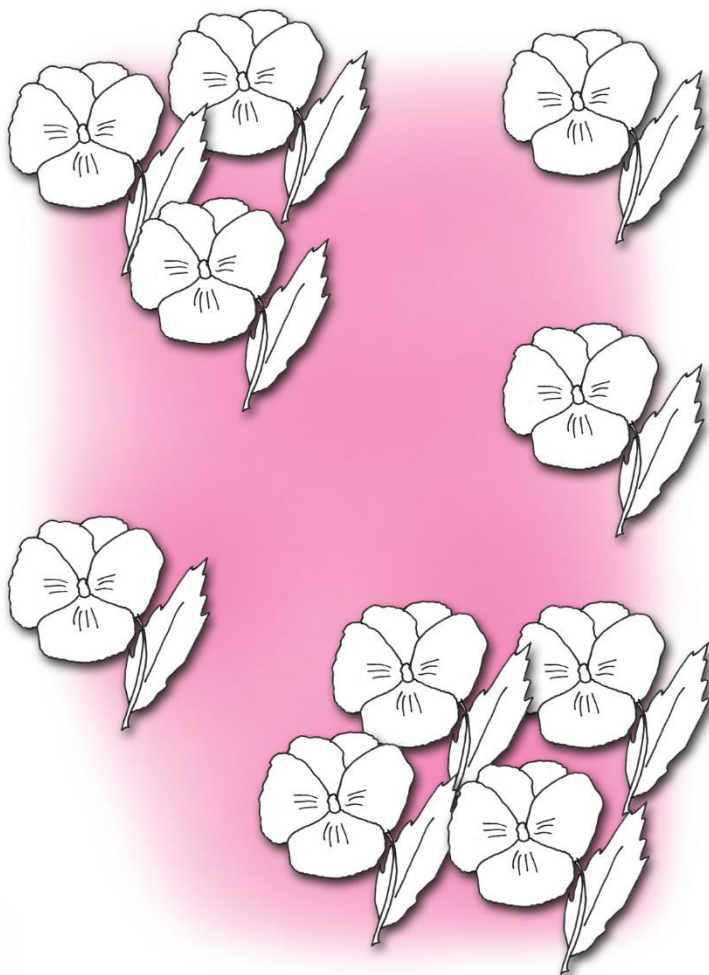
Virág szirmát bontogatja
Májusban a napsugár.
Harmatcseppben fürdeti meg
Lábait egy kis bogár.

Madár fütyöl egy bokorban,
Azt fütyöli féllábon:
Nekem van a legjobb anyám,
Kerek e nagyvilágon!

Karja közé bújok gyorsan,
Csókolom az orcáját.
Néki adom a kertünknek
Minden egyes rózsáját.

Színezd ki a csoportokban levő árvácskákat, és karikázd be azokat, amelyek nem tartoznak csoportba!

Rajzverseny!

Annyira tetszettek Pinkynek a beküldött rajzok, hogy úgy döntött, újabb rajzpályázatot hirdet, amelynek témája: "A tavasz". A rajzok beküldésének határideje **2021. MÁJUS 25.** Szeretettel várjuk rajzaitokat!

Tekintettel arra, hogy ez a 2020–2021-es tanév utolsó versenye, a nyerteseket csak a folyóirat Facebook-oldalán hirdetjük majd ki.

Megkérjük a tanító néniket/óvó néniket és a szülőket, hogy amikor rajzokat küldenek be, küldjék el nekünk a rajzzal együtt a gyermek teljes nevét, a tanítónő/óvónő nevét, az óvoda/iskola nevét, a helység nevét, valamint annak a személynek a teljes postacímét, aki a rajzokat beküldte, hogy elküldhessük az első három helyezett csomagjait, és minden gyermeknek az oklevelét.

A Fenyves királynője

Úgy esett a történet, hogy egy szép vasárnapi **NAPON**, mikor éppen nem esett, Bori vidékre ment a nagymamájához látogatóba. Bori kevés dolgot szeretett csinálni, azt a keveset is inkább a babái körében, mivelhogy a kislány egyetlen vágya az volt, hogy királynő lehessen. Ezért hát ideje nagy részében koronával a fején azt játszotta, hogy a babák az alattvalói, akik minden óhaját teljesítik.

Meglátta ezt a nagyfi. Gondolta, megajándékozta Borit, ezért egy nagy marék **magot** adott az unokájának.

– Úgy tudom Borikám, királynő szeretnél lenni. Igaz ez?

– Igen, ez a leghőbb vágyam!

– Neked adom ezt a marék varázsmagot, és ha ügyesen elülteted és gondjukat viseled, meghálálják neked, jó alattvalóid lesznek!

Borinak először nem tetszett az ötlet, de elhitte a mamájának, hogy varázslat fog kibújni a magokból, így végül elültette őket. Gondozta, ápolta szerette őket, míg végül úgy esett, hogy mire Bori felnőtt, egy fenyves királynője **LETT**.

Budavári Orsolya

Mindig úgy gondoltam, hogy a művészetben fogom megtalálni a helyemet, bár eddig még nem sikerült lehorgonyoznom egyetlen területén sem.

Így ismerkedtem meg a divattervezéssel, a festéssel és a színéssel.

A keresztlányom iránti szeretet a pedagógia felé fordított, ahol a művészetterápia eszközeinek bevonásával tevékenykedtem hét éven át.

Az írás a kisfiam születésével tért vissza a mindennapjaimba. Vele, általa találok meg újra a gyermeket magamban a varázslatok szülőföldjén, a mesék világában.

Rajzverseny eredményhirdetés

Könyvesomagot nyert:

Bőjthe Jázmin
Nyáradszereda

Szabó Anita Kamilla
Köröstarján

Buhalea Barbara
Kisbacon

Pinky Manó díjat nyert:

- Bodnár Viktória Patricia - Köröstarján
- Bogdan Szofia - Temesvár
- Csillag Kristóf - Köröstarján
- Osvald Ferenc Gellért - Köröstarján
- Szilágyi Balázs - Deszk, Magyarország
- Schmidt Krisztina Tímea - Köröstarján
- Szász Kriszta - Marosvásárhely

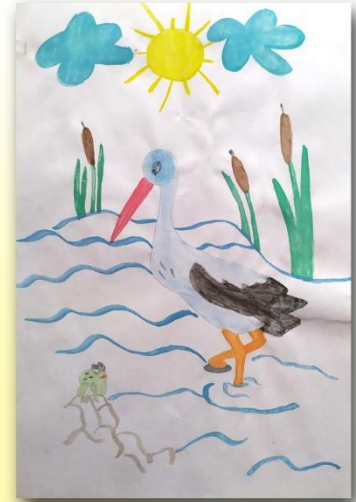

Bodnár Viktória Patricia
Köröstarján

Bogdan Szofia
Temesvár

Csillag Kristóf
Köröstarján

Osvald Ferenc Gellért
Köröstarján

Szilágyi Balázs
Deszk

Schmidt Krisztina Timea
Köröstarján

Szász Kriszta
Marosvásárhely

Pinky Manó gratulál minden gyerekeknek, aki rajzot küldött a versenyre. Büszke rátok, mert ügyesek vagytok!

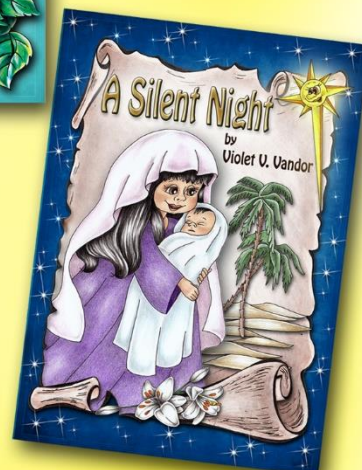
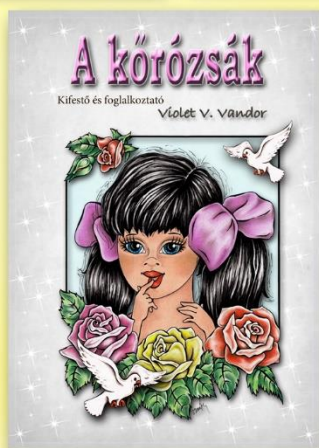
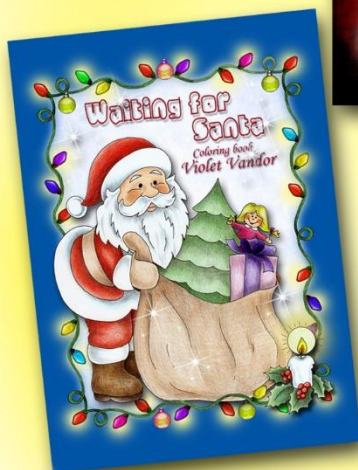
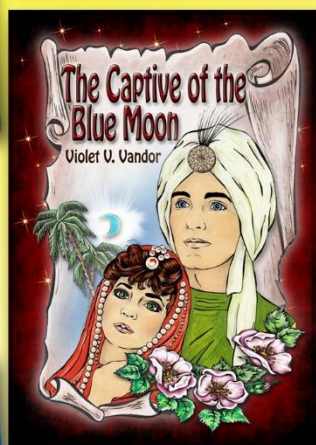
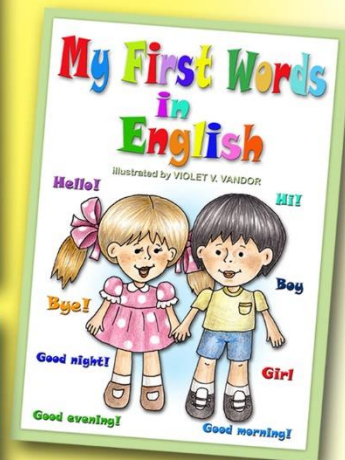
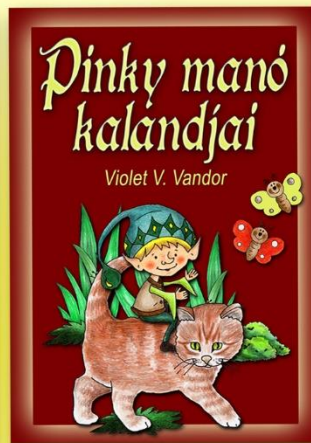
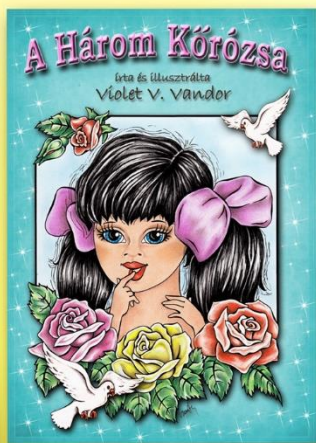
Mivel sok rajz érkezett be, nem tudjuk mindet az újságban megjelentetni, de ki lesznek téve a Pinky Manó Birodalma facebook oldalára.

Pinky vakációra megy júniustól, hazamegy Tündérországba, de szeptembertől újra találkozhattok vele. Addig is, játsszatok sokat, pihenjete, olvassatok és rajzoljatek!

Kellemes vakációt!

<https://www.facebook.com/pinkymanobirodalma>

Vándor Várhegyi Ibolya (Violet V. Vandor)
könyvei megvásárolhatók az Amazon.com oldalon.
A három angol nyelvű könyv hamarosan magyarul
is megvásárolható lesz. Már előrendelhető!

Honlapok: <https://fairytale.5mp.eu>

<http://violetvandor.simplesite.com>

Amazon.com oldala:

<https://www.amazon.com/Violet-Vandor/e/B00NDYBK1S>